

בסימן בנות

הרינגרינג.
"מרבית שיש אלונה. מגיע לי מזל טוב.
נולדה לי בת."
"את יודעת שגם הכרתך הטובה, יפה כפיר,
ילדה בת?"
"מה, באמת?"
"מה שם הבת שלך?"
"שמה שיר והיא יפהפיה, שוקלת 3.5 קילו
— זאת באמת מתנה משגעת שקיבלתי ליום
הולדת ה'30'."

מצחצח הנעליים

לא יודעת מה קרה לי היום. כל היום מגרר לי
באצבעות, ואני חולמת על שינוי סטאטוס.
במקום מרחלת, אפילו הכי טובה בעולם, כמוני,
בא לי להיות סופרת. אפילו סופרת קטנה ולא
נודעת, שפיתאום מפרסמת איזה רומאן או נובלה,
משהו גרנדיוזי.
תחת שאני אתער את חיי כל הכלומים האלה
שמסתובבים פה, יתערו אחריים את חיי. עם לק
ירוק על הצפורניים, תסרוקת פריקית, וכל
הפיצ'וקס של הכוהמה. עם מוכירה ששולחת
לכל הרוחות את כל הנודניקים למיניהם, בקיצור
בתוך גופי הקטן מתרוצצת סופרת גדולה,
ומחפשת פתח לצאת...
הספר הראשון שאכתוב יהיה תיעודי, משהו
כמו הסאגה לבית מוסיוף. או שאקרא לו
מצחצח הנעליים. עם איזה אלף עמודים
צפופים.

בינתיים, עד שאקנה מכונת-כתיבה ואמצא
איזה פרייאר בתור מו"ל, קחו סיפור קטן מתוך
הסאגה הגדולה.

רחביה מוסיוף מירושלים הוא בן 93 כיום.
עד היום כבר לא מייצרים כאלה. אשתו
לאה הלכה לעולמה לפני שלושה חודשים, והוא,
שייבל לחיים ארוכים, עוד כחוז כמותניו,
שיכלו צולל, בקיצור: ג'אבר ממם.
בירושלים יש הטוענים שמה שלא שייך
לרחביה מוסיוף, לא חשוב ולא מעניין. את כל מה
שכחאי או מעניין הוא כבר רכש מזמן. במיסחרי
פנינים היה הגדול בעולם. כך טוענים מביני
דבר.

עם כל היותו סוחר ממוחה ואישי-מעשה,
נשאר כל ימיו יראהשם ורכב באלוהיו. אביו
לפניו והוא הקימו בשכונת-הבוכרים בירושלים
בתי-כנסת על שמו. ותרמו ביד רחבה להחזקתם.
לרחביה יש וילדים: שלמה, יוסי, אלין,
חנה, אביבה, נחמה, תרזה, שירמה, אטי,
דני ומלכה.

בנו בכורו של רחביה נקרא על שם אביו
שלמה. כמצופה נשלח הילד ללמוד בבתי-ספר
רתיים, כשהלימוד בשיבה כבר מתוכנן, ואז,
לפתע, מרר הנער, ותחת ללמוד בשיבה חפצה
נפשו בבית-ספר חילוני. רחביה לא אבה לשמוע,
הצעקות עלו לשמיים, עד שהאם התחילה לסייע
לנער בסתר. במעות שחסכה פה ושם מכספי
המיחיה, כשנודע הדבר לרחביה, הקים מהומה
לא-רגילה, וטראח — העיף את הנער מהבית.
הנער היה מיספר לאיקטן בזכות עצמו,
ובזכות אבותיו, ועוד באותו השבוע התיישב
לפני פתח הבית עם תיבה הדורה של מצחצחי
נעליים, והכריז בקול משהו כמו "מוסיוף מצחצח
צחינעליים מוסיוף מצחצחינעליים" בקיצור,
רחביה ראה רק סמרטוטים אדומים לפני
העיניים, ולא נחת בכבודו.

לנער שיחק מזלו, ושכנים אשכנזיים (מווינה),
ולגם בת יפהפיה בשם עלילה, התחילו לראוג
לו ולמחסורו.

כשפרצה מלחמת-העצמאות, התגייס שלמה
לצבא ונפצע בראשו באחד הקרבות שבעיר.
כשהשתפץ מצבו, הוחלט להעבירו לביתו.
כשהביאו אותו הביתה במונית, שאל האב כמה
העניין, וכשהשיבו לו שביאו את בנו הפצוע
להתאוששות, השיב שטעו בכתובת, אין לו בן
כזה.

מיספר חזק, רחביה הוה.
כשהחליטו שלמה ובת-היוניאים להינשא,

שוש אלונה ובתה בבית, אחרי הלידה
שמה שיר, והיא כבר יפהפיה

שיני זהב

שכתםם כולכם את אילנה שושן. לא פלא:
פעם קראתם עליה אצלי במרור, ואצל כל
שונאיי ומקנאיי, בערך עשרים פעם בשבוע.
מה לא כתבתי עליה? ומה לא העתיקו
המנוולים? (א) שהיא יפה, (ב) שהיא יפהפיה, (ג)
שהיא סופר, (ד) שהיא יוצאת עם זה, (ה) שהיא
יוצאת עם אחר. רגע, אל תרוצו...
יום אחד הטילה פצצה אטומית. פשוט קמה

אילנה שושן
לברוח ממגלי-רחמים

ינישאה למחור הכינמרץ והכיותיק, מריק
עפרון.

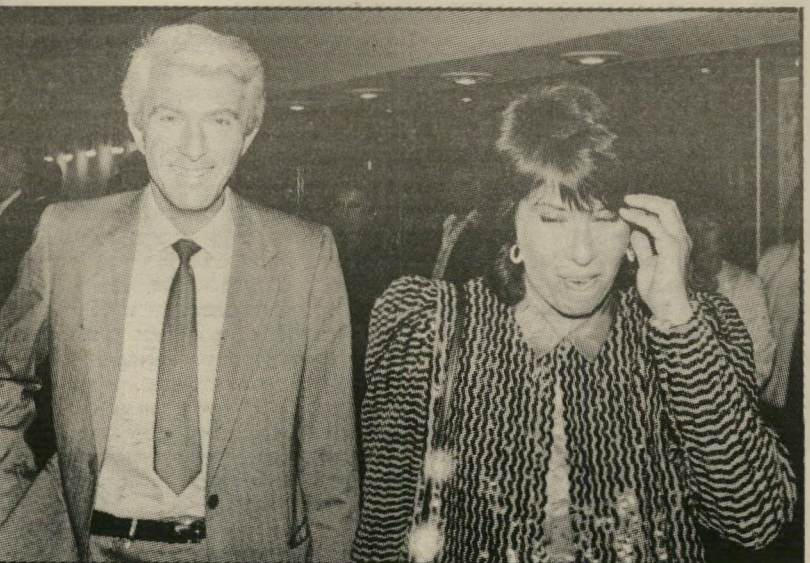
כבר קראתם השבוע בכל העיתונים שלגשורת
רדיו-אקטיבית יש חיים קצרים, כך גם קרה
לנישואין האטומיים האלה. עוד לפני שהספיקו
לחמם כהוגן את מיטת-כלולותיהם, נתפררה
החבילה. חבל.

כשליבה שבור ועיניה דומעות, נסעה אילנה
לארצות-הקור, לברוח קצת ממבטי רחמים או
שימחה-לאיר, וזהו. פשוט נעלמה מהמדורים.
נו, תאמינו או לא — לכבוד פסח היא שוב
בתוכנו, והפעם בתלבושות-מיני קצרצרות,
נשענת על כתפו של רוברט באור, רופא
שיניים צרפתי, משהו מהסרטים. העיניים של
כולם יוצאות מחוריהן, איך היא עושה זאת.

אי-סדר

צילצלתי לגליה אלבין. ראשית כרי לומר "הג שמח" (ואני אומרת שלום למי שאני מחבבת) ושנית
לתפוס איזה סיפור קטן בשבילכם, יקיריי.

של מלון הילטון הלונדוני, הפכה מקום-עליה
לרגל לכל בו-ערב עשיר, ומלכים ונסיכים,
שייח'ים וסתם מיליונרים התחילו לשחר לפית-
חם. לעליה קוראים עאליה, לשלמה מוסה, ואילו
רצו השניים לספק קצת רחילויות מפולפלות על
ההולך באוהלי-קיר, היינו כולנו חוככים ידיים
בהנאה.

גליה אלבין עם מוטי רביד
לצוד איזה אורח מפורסם

נוסעת ביום שבת לפסטיבל קאן, כדי לצוד שם איזה אורח מפורסם שיתן את חסותו לפסטיבל הקטן
שהיא יוזמת.

עד כאן הכל התגלגל פחות או יותר בסדר, אך כששאלתי מה הולך עם הרומאן שלה עם ר"ד מוטי
רביד, הסתבר שהכל הולך על-איכפאק, וכי הרומאן הראשון שלה מאז מות בעלה, מילקי, מתקדם
והולך. אך לסדר-הפסח שערכה ל-25 אורחים לא הוזמן. עד לקירבה כזו של ישיבה בסדר ביחד עוד
לא הגיעו.

זה סדר או אי-סדר?

פיקפק האב. מי ראה ושמע שליהודיה יהיו
שערות בלונדיות ועיניים כחולות?

בשנות ה-50 יצאו עליה ושלמה ללונדון,
לנסות את מזלם, ומסתבר שחיפשו אותו במקום
הנכון. חנות-התכשיטים שלהם. בקומת-הקרקע
של מלון הילטון הלונדוני, הפכה מקום-עליה
לרגל לכל בו-ערב עשיר, ומלכים ונסיכים,
שייח'ים וסתם מיליונרים התחילו לשחר לפית-
חם. לעליה קוראים עאליה, לשלמה מוסה, ואילו
רצו השניים לספק קצת רחילויות מפולפלות על
ההולך באוהלי-קיר, היינו כולנו חוככים ידיים
בהנאה.

אך לא רק לשייח'ים ולנסיכים ולמלכים
מספקים המוסיופים תכשיטים. מיטב בני הג'טי
סט מגיעים אליהם לחפש איזו אבן מיוחדת או
תכשיט יקר, מאלוזבט טיילור ועד המלך
הרוסיין.

דירתם הצנועה נמצאת בכיכר סמוכה,
גרובנור סקווייר, ליד השגרירות האמריקאית.
כמה חדרים שיש ברירה אינני יודעת, אך גודל
המיטבח הוא משהו הרומה לשטח פנטהאון
ברמת-איכב. מחירה מיליון וחצי שטרלינג,
והשכן ממול אינו אלא אביה של הנסיכה
דיאנה, הלורד ספנסר. ואם אתם שואלים
אותי, הדם הכחול זורם דווקא בעורקי הדי
מוסיופים, אחת המישפחות האצילות ביותר בין
יהודי בוכרה — ומי זה לורד אנגלי, אפילו אציל,
שיתחכך בהם?

לקראת הפסח השאיר שלמה את אשתו,
הדוברת ערבית עסיית יותר מכל בני-ערב,
לנהל את החנות בלונדון, ואילו הוא בא לחופשה
קצרה בארץ.

בארץ נערכו כמה סדרים מיוחדים השנה.
בהילטון למשל היו חמישה סדרים פרטיים, וכך
גם במלונות אחרים. אך הגדול בסדרים בערך
במלון פלאזה בירושלים. 80 בני שבט המוסט
יופים, מכאן ומשם, הסבו לסדר מישפחתי ענק,
כשרחביה בראשם, וערכו סדר כהילכתו בנוסח
יהודי בוכרה.

ומה עם החשבון? אין בעיה. מצחצח-הנעליים
שילם שבוע-אירורו לכולם בבית המלון.
אלף לילה ועוד לילה.